

Arrest

nr. 215 259 van 17 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VERHEYEN
Jan Van Beersstraat 42/b2
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 september 2016 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 augustus 2016 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd zonder voorwerp wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, bijgestaan door advocaat V. HERMANS, die loco advocaat L. VERHEYEN eveneens voor verzoekster verschijnt en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 11 oktober 2012 ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot afgifte

van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekend schrijven van 12 oktober 2012 ter kennis gebracht.

1.2. Op 30 januari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij aangetekend schrijven van 20 april 2015 dienden verzoekers een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. De Raad verwierp bij arrest nr. 167 320 van 10 mei 2016 het beroep dat verzoekers instelden tegen de beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod van 30 januari 2014.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 17 augustus 2016 de beslissing om verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp te verklaren. Deze beslissing, die verzoekers op 2 september 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“J.G.] [...]

+ echtgenote: [J.H.] [...]

+ 4 minderjarige kinderen:

- [J.Q.] [...]

- [J.F.] [...]

- [J.J.] [...]

- [J.L.] [...]

nationaliteit: Kosovo

[...]

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 23.04.2015 door de advocaat van betrokkenen, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

- *Betrokkenen staan momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hen werd betekend op 25.02.2014. Dat inreisverbod verbiedt hun zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 25.02.2017. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.
Krachtens artikel 7, 1e alinea - 12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mogen betrokkenen zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.*
- *Er werd aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 30 dagen betekend op 16.10.2012.*
- *Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting hebben betrokkenen geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkenen wensen dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moeten ze dus terugkeren naar hun land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mogen betrokkenen zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.”*

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.6. Op 17 augustus 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 2 september 2016 werd ter kennis gebracht, bevat de volgende motivering:

“De heer,

Naam, voornaam: [J.G.]

[...]

nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 25.02.2014. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 16.10.2012. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 16.10.2012.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.7. Op 17 augustus 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van verzoekster eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 2 september 2016 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw,

Naam, voornaam: [J.H.]

[...]

nationaliteit: Kosovo

+ 4 minderjarige kinderen:

- [J.Q.] [...]

- [J.F.] [...]

- [J.J.] [...]

- [J.L.] [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is zij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat haar werd betekend op 25.02.2014. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd haar betekend op 16.10.2012. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 16.10.2012.”

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting is gebleken dat verzoekers een nieuwe aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indienden en dat zij deze aanvraag met tal van bijkomende stukken onderbouwden. Zij hebben door het opnieuw indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf hun wil te kennen gegeven om hun verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals aan

verweerder ter beoordeling voor te leggen om deze ervan te overtuigen zijn standpunt, dat hij heeft geuit naar aanleiding van de eerdere aanvraag, te wijzigen en toch een verblijfsmachtiging te verlenen op basis van hun actuele situatie. De vernietiging van de op 17 augustus 2016 genomen beslissing waarbij een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd zonder voorwerp wordt verklaard kan slechts tot gevolg hebben dat verweerder een nieuw standpunt dient in te nemen over verzoekers' aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Verweerder is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen gelet op het feit dat hij hiertoe reeds door verzoekers werd gevat. Er dient in casu dan ook te worden geconcludeerd dat het indienen van een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf aldus een gewijzigde omstandigheid inhoudt waardoor verzoekers niet langer doen blijken van het vereiste actueel belang (cf. in dezelfde zin: RvS 4 april 2003, nr. 117.943, RvS 14 november 2006, nr. 164.727). Ter terechtzitting wordt het voorgaande niet betwist en wordt niet aangetoond dat verzoekers nog enig belang hebben bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is, nu geen actueel belang meer wordt aangetoond, onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing

4.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hun betoog luidt als volgt:

“Gezien de ernst van de situatie van het gezin en de houding van DVZ in het verleden en niettegenstaande het inreisverbod hebben verzoekende partijen een nieuwe regularisatie ingediend voor hun gezin op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet ;

Bij het indienen van dit verzoek hebben zij vooral hun kinderen voor ogen gehad opzichtsens wie wel degelijk de internationale gemeenschap een kinderpardon moet uitspreken ;

De rechten van deze vier kinderen zijn van het grootste belang en staan boven een inreisverbod, overigens deze kinderen hebben nog nooit een inreisverbod gekregen ;

Art.8 van het EVRM Verdrag is duidelijk wanneer men de rechten op een privéleven moet respecteren en de rechten van een gezin ;

Op grond van het EVRM Verdrag hebben deze kinderen ook op het Belgisch grondgebied een recht om er te verblijven zeker nu zij reeds meer dan 5 jaar en zelfs reeds 8 a 9 jaar in het Koninkrijk verblijven op een zeer ordentelijke manier ;

Hierbij wensen verzoekende partijen toch wel te onderlijnen dat de Federale Overheidsdienst het gezin en dan vooral ook hun kinderen lange tijd in het ongewisse hebben gelaten wegens de lange regularisatieprocedure om- medische redenen nl. toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet die gestart is op 02.09.2007 met een daarop volgende ontvankelijkheidsbeslissing dd. 27.09.2007 en die uiteindelijk beëindigd is met een ongegrondheidsbeslissing 5 jaar na de aanvang nl. op 19.04.2012 ;

Men heeft derhalve het gezin van verzoekende partijen 5 jaar in een onzekere situatie gebracht en hiervan mogen zij geen slachtoffer of geen dupe zijn ;

Zoals de ouders zijn deze kinderen een voorbeeld voor de Belgische gemeenschap doordat zij zoals de ouders nooit in criminele praktijken betrokken zijn geweest en doordat zij zeer goede studenten zijn en zich voorbereiden op een toekomst;

Men mag vreemdelingen niet generaliseren en stellen dat zij zich niet gepast gedragen en niet integreren ;

Juist omdat het EVRM verdrag in art. 8 boven een nationale beslissing van inreisverbod staat hebben verzoekende partijen met hun raadsman toch een nieuwe regularisatieaanvraag ingediend ;

Derhalve heeft DVZ ten onrechte de regularisatie aanvraag zonder voorwerp verklaard en werd er een bevel gegeven het land te verlaten ;”

4.1.2. Allereerst dient te worden gesteld dat in zoverre verzoekers grief is gericht tegen de eerste bestreden beslissing deze niet nuttig is daar reeds werd vastgesteld dat niet blijkt dat zij een belang hebben bij de vernietiging van deze beslissing.

Waar verzoekers, met betrekking tot de tweede en de derde bestreden beslissing, verwijzen naar de rechten van hun kinderen moet daarnaast worden geduid dat verzoekers slechts optreden in eigen naam en niet als wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen, zodat niet blijkt dat zij dienstig kunnen verwijzen naar eventuele inbreuken op de rechten van hun kinderen. Bovendien moet hoe dan ook worden vastgesteld dat verzoekers en hun kinderen – die in tegenstelling tot wat verzoekers lijken te willen aangeven wel degelijk staan vermeld op het inreisverbod dat op 2 september 2016 aan verzoekster werd betekend – voor de bestreden beslissingen werden genomen nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden gemachtigd of toegelaten. Verzoekers wisten of behoorden te weten dat zij slechts tijdens de behandeling van bepaalde procedures die zij instelden tijdelijk in het Rijk konden blijven. Het feit dat de behandeling van hun aanvragen enige tijd in beslag nam en dat zij zich ondertussen integreerden en geen misdrijven pleegden doet aan het voorgaande geen afbreuk (cf. EHRM 21 juni 2018, nrs. 76424/14 en 76435/14, punt 24). Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De tweede en de derde bestreden beslissing, die geen einde maken aan enig bestaand verblijfsrecht, hebben op zich ook niet tot gevolg dat het verzoekers en hun kinderen wordt verhinderd om elders als een gezin verder samen te leven. Gelet op de concrete situatie van verzoekers kan niet worden besloten dat de tweede en de derde bestreden beslissing een inmenging vormen in het privé-, gezins- of familieleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Verzoekers maken met hun betoog ook niet aannemelijk dat op verweerder enige positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de tweede en de derde bestreden beslissing worden genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2. De Raad stelt verder vast dat de overige middelen die verzoekers ontwikkelen duidelijk zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing, zodat een verder onderzoek van deze middelen zich niet opdringt.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing en verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de vernietiging van de tweede en de derde bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,
dhr. M. DENYS,

voorzitter.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. DE BOECK